

поглеждаше към портата през закнижено прозорче, на което бѣше прилепено кжсче стъкло, колкото за едно око. Тате все не идваше. Кжде се забави тоя човѣкъ? Да се е заприказвалъ съ приятели — това не можеше да се допусне сега. Да сж го задържали на работата — вече се здрачи — нѣма за какво. Мама зе да допуска нѣщо лошо, но не можеше да си представи, какво именно. Мъгла се стелѣше предъ нейното въображение, До ушитѣ ѝ стигаше скимтение, вой като отъ бѣсни кучета. Страшенъ ревъ я оглушаваше. Тя мѣташе безмисленъ погледъ отъ предметъ на предметъ и не знаеше, де да го сложи. Неясни екове идѣха на вълни отъ турската махала. Мижава свѣтлина отъ нѣкои кжщи просияваше. Подъ слабо озарение изъ мрака се подаваха и очертаваха високитѣ минарета, като исполини поставени на нощна стража. Нѣкой изохка и простена недалече. Гръмъ отъ пушка проеча презъ късна смлѣкнала вечерь. Кой ли нещастникъ нечакано куршумъ прониза. Следъ това глѣчка отъ много хора се разнесе и пакъ всичко утихна. Надъ земята легна безмълвие, тежко като олово. Най-сетне тресна портата. Счуха се стѣпки по стѣлбата на горе. Тръпки облазиха мама. Тя рипна, къмъ вратата се затече. Насреща ѝ влизаше тате.

— Кжде се забави, Коле? — едва отрони тя и мило го загледа, като да бѣше го за винаги загубила и отново намѣрила.

— Въ конака . . .

— Въ конака ли?

— Да. Тая вечерь като привършихъ работата у Бали ефенди и вече излизахъ отъ портата, заптие ме пресрещна и ме подкара къмъ конака.

Мама го гледаше облещена и изумена. По лицето и косата му имаше следи отъ кръвъ. Очитѣ му бѣха силно подкопани. Снагата му треперѣше.

— И тамъ биха ме съ тояга, стѣгаха ми съ вжже главата, душиха ме, мжчиха ме, за да имъ кажа, де се крие братъ ми и кои му сж ятацитѣ. Азъ не можехъ да имъ раз-